

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

cœpit contristari & moestus esse. Articulus IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

IN PASSIONEM DOMINI. **XXVI**
IESVS COEPIT CONTRISTARI ET
maestus esse. Articulus IX.

Cum peruenisset Dominus ad locum ubi traditorem suum volebat expectare, dixit octo discipulis suis in primo ingressu horri, *Sedete hic, donec vadim illuc & orem. Orate, ne intretis in tentationem, id est, ne capiimini a tentatione.* Et assumptis Petro & Iacobo & Ioanne illi fuerunt cum eo in monte, quando coram eis transfiguratus est & viderunt claritatem eius: & ideo merito admittebantur videre infirmitatem passionis eius, etiam erant ei ceteris familiares. *Capit contristari & maestus esse, pauere & tædere.* In Domino Iesu fuerunt etiam naturales passiones, tamen sine peccato, scilicet timor, tristitia, fames, sitis: sed differenter à nobis, quia tales communiter in nobis præueniunt rationem & voluntatem, nec subijciuntur rationi vel voluntati, vt possimus habere, quando volumus, vel non habere, quando nolimus. In Christo verò sequebantur rationem & voluntatem. Vnde non tristabatur nisi volens, non esuriebat nisi volens: volens timebat, volens gaudebat & ita de alijs. Et ideo non dicit Euangelista, contristatus est, sed cepit contristari. Sequitur, *Et ait illis: Tristis est anima mea vsque ad mortem, id est, tanta, quantum viuens potest sustinere. Non mirum. Propter multa enim tristabatur Dominus, quæ iam in vnum conueniebant, & pissimum cor eius grauiter affligebant: Primum fuit, peccatorum multitudo. Contristabatur enim pro peccatis totius mundi. Ego si non nisi vnum peccatum mortale commissem, deberem infinitam tristitiam habere, quia infinitum bonum offendi, id est, Deum. Quantum tunc tristitiam debeo habere, si fortè centies milies Deum offendi mortaliter? Certum est quod infinitam tristitiam non possum habere, sed si tantam habeo, quæ meæ possibilitati competit, reliquum supplicuit Dominus Iesus sua tristitia. Cum ergo tot peccata sùt quotidie in vna ciuitate, in vna prouincia, in toto mundo, quot in anno, quot in mille annis, quot in annis ab Adam vsque in finem Mundi, quandoquidem iam circa septem milia annorum fluxerunt ab origine mundi, & quot adhuc restent, Deus scit. Pro peccatis totius mundi doluit Dominus Iesus & pro singulis, quia in speculo suæ diuinitatis singula vidit facta & futura. Secundo doluit propter ingratitudinem Iudaici populi, quibus tot singularia beneficia contulit præ gentibus totius mundi, & adeo duri & ingrati, vt pro gratiarum actione ipsum parabant interficere. Tertio, pro perditione Iudæ. Adeo nobilis est vna anima, vt totus mundus deberet dolere & plorare, quando vna anima damnatur. Præligendum esset, vt totus mundus defineret, quàm vna anima periret. Si nos debemus tantum dolere pro perditione & damnatione vnius animæ, quantum putatis doluit ille, cuius omnes sunt animæ, qui omnes creauit, pro omnibus sanguinè suam fundere disposuit. Quarto, pro multitudine damnandorum. Iam dixi, quod doluit pro Iudæ damnatione. Si pro vna anima tantum doluit, quantum pro innumerabilibus, quibus sciuit passionem tantam, charitatemque tantam non profuturam ex eorum culpa? & suum laborem & dolorem in illis perdit ac frustrari? Quantum hominum multitudinem præsciuit, qui passionis suæ oblituri, nec vnquam dicunt: Gratias tibi Deus, quia pro me passus es. Imo*

Matth. 6.
Marc. 14.
Luc. 22.

Matth. 27.
Marc. 9.
Luc. 9.

Passiones naturales quales fuerunt in Christo.

Matth. 26.
Christus vti propter multas causas fuerit tristis vsque ad mortem.

I.

II.

III.

Animarum nobilitas & preciositas quanta.

LL. 3. quam

quàm multos sciuit, qui etiam per passionem & crucem eius iuraturi & blasphematuri erant. Tristabatur de scandalo, & dispersione discipulorum suorum. Tristabatur etiam naturaliter maximè de morte sibi imminente, & ineffabilibus tormentis ac pœnis: quæ tamen secundùm rationem & voluntatem rationalem desideranter suscepit: secundùm sensualitatem uero, quia uerus homo fuit, expauit mortem. Hic consolamur, ut si in aduersitatibus nostris subrepat nobis tristitia & pusillanimitas, & liberer essemus liberati ab infirmitate vel passione, non debemus propterea desperare, vel existimare nos alienos à Christo, dum tamen secundùm rationem & voluntatem sumus resignati in beneplacitum diuinum, ut nihil uelimus secundùm rationem consensum voluntatis, quod sit contra Deum, sed facimus de necessitate uirtutem, ut sensualitate etiam murmurante amplectamur Domini uoluntatem in eo, quod citra uoluntatem Domini esset molestum. Monemur ex hoc quoque Articulo, etiam tristari pro quibus est Dominus contristatus, maximè pro nobis ipsis, pro peccatis nostris proprijs & alienis, quæ causa fuerunt tristitiæ Domini & totius passionis. Item tristari debemus iam propter ingratitude nostram, tam multis beneficijs à Deo receptis. Item, ut tristitia nostra Deo sit accepta & nobis proficua, debemus unire tristitiæ Domini Iesu, & sic illi offerre, & huius Articuli memoriam representare.

In aduersitatibus & tristitia cõstitis quid facito opus sit.

Tristandum quibus modis salubriter nobis sit.

I.

II.

III.

IESVS AD PATREM ORAUIT.
Articulus X.

CVM Dominus tristitiam suam discipulis reuelasset, uoluit nobis exemplum dare, instruendo nos, quid facere debeamus in tristitia & angustijs nostris: Quid fecit? separauit se etiam ab illis tribus discipulis ad orationem iturus, quasi cum illis non potuisset orare. Vnde dixit illis: *Sustinete hic & uigilate mecum. Et progressus ab eis, pusillum, quantum esset, ut lapidibus, & positus genibus prociidit in faciem suam, id est, super terram, & ait: Mi Pater, si possibile est, transeat à me calix iste, id est, transfer hunc calicem à me: Si ita inquam possibile est, ut nihilominus redemptio generis humani fiat per alium modum. Verantamen non si, ut ego uolo, sed sicut tu. Angustia mortis & passio non placebat Christo, de per se, & similiter, loquendo secundùm humanum affectum, uoluisset non pati. Conditione uero, quia pater uolebat, & humani generis saluatio hoc requirebat, libenter mortem sustinebat. Et dicebat. Non sicut ego uolo, sed sicut tu. Notate hic in Christo duas uoluntates: Vnam, qua secundùm humanum affectum uoluisset non mori, alia qua uoluit Patri obedire & nos redimere. Primam calcauit: Secundam statuit & prætulit, quando dixit: Non uolo, sicut ego uolo: Sed uolo sicut tu uis. Sic etiam sancti Martyres libenter mortui sunt pro Christo propter amorem eius: tamen secundùm naturam & sensum carnis non delectabant eos mori: Uoluissent enim potius non mori. Sed quia hanc uoluntatem non moriendi Deo subiecerunt, superauerunt: & quod naturaliter fugiebant, propter Deum elegerunt: ideo maximè meruerunt. Ex quo patet, quod timor mortis, vel affectus naturalis uiuendi, quem tamen Christo subiecerunt nõ nocuit eis sed multum*

Matth. 6.

Lucæ 23.

Voluntates duas fuisse in Christo.

Martyres sancti qui ex uoluntate pro Christo mortui sunt.